

PROP DE VOSALTRES

Els instituts religiosos tenen un fundador

He percebut durant aquest temps l'estima que molts lleidatans mostren als membres de les comunitats de religiosos. Uns manifesten una veritable amistat, altres col·laboren amb gust en les seves obres apostòliques, altres participen en les seves activitats culturals, i altres admiren el seu estil de vida, entregada de forma desinteressada al proïsme. Segurament hi ha persones no creients que podran figurar en tots aquests grups. Els cristians sabem, des de sempre, l'enorme riquesa que suposa per a l'Església l'existència de tantes institucions que es dediquen a l'ensenyament, a l'assistència social o a la vida contemplativa.

Cada comunitat diocesana forma part d'un anomenat institut de Vida Consagrada, que pot tenir cases en molts indrets del món, alguns en els llocs més insospitats. En elles els seus membres passen llargs períodes de les seves vides, sempre anunciant a Jesucrist i servint al seu proïsme. Ho fan en comunitats on viuen com a germans i seguint les pautes o les característiques impreses pel fundador. Tots els cristians ens beneficiem de la seva dedicació, i la seva existència ens enriqueix espiritualment i eclesial. Ens ajuden i ens fan molt bé, tant a sacerdots com a laics.

Estem vivint les últimes setmanes de l'Any de la Vida Consagrada (conclou el proper 2 de febrer de 2016). En aquest Any, l'Església ha volgut que ens adonem de la vida i del servei dels religiosos en els seus diferents carismes, demanant que, coneixent-los millor, resem per ells i pel seu futur. Hem de sentir l'obligació d'implicar la nostra vida en l'oració per les vocacions a les diverses congregacions. També, en l'agraïment al seu compromís evangèlic.

Aquesta reflexió personal, que proposo a la vostra consideració, es deu al general recordatori so-

bre el mencionat any convocat pel papa Francesc i a la dada concreta de celebrar, avui, el record del beat Francesc Palau, veí d'Aitona i fundador de les Germanes Carmelites, amb cases a la nostra diòcesi. És molt interessant conèixer alguns detalls de la seva biografia, desenvolupada a les nostres terres entre finals del segle XIX i principis del XX: entusiasme en la predicació, austeritat en la seva vida personal i amb uns pensaments, recollits en els seus escrits, que ens poden servir perfectament en l'actualitat.

Hauria de recordar els altres fundadors, encara que només sigui amb el nom propi, per a que al

llegir aquesta glossa tingueu la curiositat d'acostar-vos a la seva persona i a la seva obra. Santa Teresa de Jesús, amb les diferents branques de Carmelites; sant Antoni Maria Claret, amb els Claretians; sant Ignasi de Loiola, amb els Jesuïtes; sant Pere Nolasc, amb els Mercedaris; sant Francesc d'Assís, amb les diferents branques dels Franciscans; sant Francesc Coll, amb les Dominiques; la beata Mare Ràfols, amb les germanes de Santa Anna; santa Teresa Jornet, amb les Germanetes; sant Vicenç de Paül, amb les Filles de la Caritat; sant Joan Bosco, amb els Salesians; sant Joan de Déu, amb els Hospitalaris; sant Marcel·lí Champagnat, amb els Maristes; la Mare Maria Fèlix, amb la Companyia del Salvador; la beata Anna M. Janer, amb les Germanes d'Urgell; santa Juana Jugan, amb les Germanetes dels Pobres; la venerable Maria Güell, amb les Missioneres Filles del Cor de Maria; i la venerable Esperança González, amb les Missioneres Esclaves.

Hi ha altres associacions de fidels, completant el quadre anterior, que ens han proporcionat unes sensibilitats eclesials, iniciades i motivades per la intensa personalitat d'un fundador, i que han estat posades al servei de tots. M'agradaria deixar constància escrita del meu reconeixement personal, així com de l'immensa gratitud en nom vostre. Reconec que alguns els teniu sempre presents: els malalts, els alumnes, els ancians, els presos, els discapacitats, els qui estan en risc d'exclusió social... Uns altres necessitem que algú ens recordi la seva tasca per adonar-nos de la importància que en aquests moments té la bondat i la fraternitat. Descobrir això ens permet tenir més confiança en l'ésser humà.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

ACTUALITAT

La Jornada de Monitors inaugura el curs del MCECC Lleida

Amb la tradicional Jornada de Monitors i Monitores del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans de Lleida (Fundació Verge Blanca), el passat 3 d'octubre, el MCECC Lleida ha donat el tret de sortida al nou curs.

Hi han participat al voltant d'un centenar de monitors i monitores de tots els centres d'esplai de la nostra

diòcesi. El bon ambient ha estat el denominador comú d'una jornada on tampoc no hi ha faltat la part formativa, els moments de reflexió i les estones de distensió i rauxa.

Aquest any, l'Esplai Sant Jaume ha estat l'amfitrió de la Jornada, que s'ha iniciat amb un esmorzar per a tots els participants. A continuació, una pregària, plena de música, ha donat

pas als tallers formatius, organitzats per l'Escola de l'Esplai de la Fundació Verge Blanca. En aquesta edició hi ha hagut tallers de festes tradicionals catalanes (jocs, danses, contes i rondalles, gastronomia), així com un taller destinat als responsables i consiliaris dels nostres centres, en el qual s'ha tractat el llibre titulat *La Pastoral en l'Esplai*.

Després del dinar de germanor, ha vingut la segona part de la Jornada, on la diversió i les rialles han inundat una tarda plena d'activitats de tot tipus.

En definitiva, s'ha compartit una experiència inoblidable amb joves que segueixen destinant gran part del seu temps lliure a educar i fer més feliços als infants.

Presència lleidatana a la canonització dels pares de santa Teresina

Amb motiu de la canonització dels esposos Luigi Martin i Zélie Guérin, pares de santa Teresina del Nen Jesús, el primer matrimoni de l'història canonitzat conjuntament, el Santuari Parròquia de Lleida, l'únic a Espanya dedicat a la santa, ha pelegrinat fins a Roma, del 16 al 19 d'octubre, per participar en la solemne cerimònia de canonització que ha tingut lloc a la Plaça de Sant Pere del Vaticà, el diumenge dia 18.

El papa Francesc va presidir la solemne celebració, concelebrant amb els membres de la Cúria Romana, centenars de sacerdots i religiosos, arribats d'arreu del món, i també membres d'altres comunitats cristianes.

La Plaça de Sant Pere es va omplir amb milers de pelegrins entre els quals hi havia el grup de Lleida amb el pare Jesús Sans, prior del Santuari, que anava acompanyat del pare Justin, carmelita del Santuari de Lleida, els quals varen poder concelebrar amb el Sant Pare.

Es van viure moments molt emocionants conjuntament amb altres comunitats religioses que varen ser presents per la canonització. També van ser canonitzats un sacerdot italià, Francesco Gattolauna, i una religiosa espanyola, sor Juana de la Cruz, del monestir de Cubas de la Sagra (Madrid), de la Diòcesi de Getafe.

Al finalitzar la celebració, el Sant Pare amb el papa-mòbil, va donar un tomb a la plaça i ens va donar l'ocasió de veure'l molt de prop i rebre la seva benedicció.

El dissabte dia 17, al vespre, vam participar a la vigília d'oració a la Casa General dels Carmelites de Roma,

en preparació pel gran aconteixement de la canonització de Luigi Martin i Zélie Guerin.

El diumenge dia 18 després de l'acte de canonització, vàrem fer la ruta dels Palaus i Esglésies pel centre de Roma; així com també la zona més comercial de la ciutat.

Per acabar, el dilluns dia 19, al matí, vàrem participar a l'Eucaristia d'acció de gràcies per la canonització del matrimoni Martin Guerin, a la Catedral de Sant Joan de Laterà, seu del Bisbe de Roma, que es va omplir amb molts fidels, pelegrins i, sobretot molts joves, que van arribar des de Lisieux i d'altres poblacions de França.

Sis aspirants sol·liciten l'ingrés a l'Orde Franciscana Seglar

El passat 4 d'octubre, dia de sant Francesc d'Assís, en el Santuari de Sant Antoni de Pàdua de Lleida, s'ha celebrat el ritual d'iniciació de sis aspirants que volen ingressar en l'Orde Franciscana Seglar.

Després d'un temps d'iniciació, els candidats hauran de seguir un període de formació, que culminarà amb la Professió de la Regla i l'Admissió a l'Orde.

L'Orde Franciscana Seglar (OFS) és una orde religiosa formada per seglars i preveres compromesos a portar una vida inspirada en l'Evangelí, a l'estil de sant Francesc d'Assís, el seu fundador. La seva peculiaritat és que està formada per laics que viuen el seu compromís evangèlic en les seves famílies, el seu treball i dins la societat.

L'Orde, des de la seva fundació (segle XIII), ha perviscut al costat de les seves altres ordes germanes, la dels Germans Menors, en les seves tres branques: frares menors, conventuals i caputxins; la Tercera Orde Regular i la de les Dames Pobres (Clarisses).

L'OFS, estesa en multitud de països del món, s'estructura en Fraternitats: locals, regionals, nacionals, i una internacional.

El Santuari de Sant Antoni de Pàdua, convent dels Pares Franciscans («Frarets»), és també la seu de la Fraternitat de Lleida.

Albert Pallejà

Ministre de l'OFS de Lleida

Noces d'argent de dues germanetes dels Ancians Desemparats

La comunitat de Germanetes d'Ancians Desemparats d'Aitona va celebrar, el passat 15 d'octubre, les noces d'argent de dues religioses: sor Maria Lucelia del Redemptor García Arias i sor Maria Socorro del Sagrat Cor de Jesús Malara Juárez.

Va ser una cerimònia familiar i festiva, amb la participació de la comunitat de germanes, els residents, em-

pleats, personal del voluntariat, comunitat de Carmelites Missioneres Teresianes (fundades pel Pare Palau) i un nombrós grup de persones del poble, que van voler acompanyar les germanes en l'acció de gràcies pel do de la vocació religiosa i de la fidelitat durant els 25 anys.

En la cerimònia van renovar la seva professió religiosa, ratificant sobre l'altar la seva consagració a Déu.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA Els infants (i II)

Acabem avui la reflexió sobre els infants, que són el fruit més bonic de la benedicció que el Creador ha donat a l'home i a la dona. Hem parlat ja del gran regal que són els nens, avui malauradament hem de parlar de les «històries de passió» que molts d'ells viuen.

Tants nens ja des de l'inici són rebutjats, abandonats, despullats de la seva infantesa i del seu futur. Algú gosa dir, gairebé per justificar-se, que ha estat un error fer-los venir al món. Això és vergonyós! No descarreguem sobre els infants les nostres culpes, si us plau! Els nens no són

mai «un error». Què en fem, de les declaracions solemnes dels drets de l'home i dels drets dels infants, si després castiguem els nens pels errors dels adults?

Els qui tenen la tasca de governar, d'educar, i encara diria més, tots els adults som responsables dels nens i ens toca a cadascun de nosaltres fer el possible per a capgirar aques-

ta situació. Em refereixo a la «passió» dels infants. Cada nen marginat, abandonat, que viu al carrer demanant almoïna i amb qualsevol mena de trucs, sense escola, sense atenció mèdica, és un crít que s'eleva a Déu i que acusa el sistema que nosaltres, els adults, hem construït.

L'Església posa la seva maternitat al servei dels infants i de les seves famílies. Als pares i als fills d'aquest món nostre, la benedicció de Déu porta la tendresa maternal, el retret ferm i la condemna enèrgica. Amb els nens no s'hi juga!

(Dimecres, 8 d'abril de 2015.)

Conveni per atendre necessitats bàsiques dels veïns de les Llars del Seminari

El director de Banca d'Institucions Lleida, Geremi Camí Calzada, en representació de l'Obra Social "la Caixa" i, el Vicari General del Bisbat de Lleida, Ramon Prat Pons, en representació del Bisbat de Lleida i del patronat de la Fundació Entre Tots i Pel Bé de Tothom, van signar el passat dia 19 d'octubre un acord que contempla l'atenció de les situacions personals i familiars, bàsiques, puntuals, urgents i imprevisibles, de les famílies acollides a les Llars del Seminari.

Aquesta col·laboració econòmica de 10.000 euros, facilitada per l'Obra Social "la Caixa", contribuirà a poder fer front a les despeses de

necessitats d'alimentació, higiene, vestit, ajuts individualitzats, i a dur a terme activitats d'atenció a la infància i adolescència amb actuacions de prevenció i formació, prevenció i manteniment de la salut, integració socio-laboral i d'altres situacions de vulnerabilitat, en les que es troben les famílies.

La dedicació de molts voluntaris i la captació de recursos d'anònims

donants, d'empreses amb compromís social, d'institucions públiques i privades, han fet possible la transformació d'una part de l'edifici del Seminari que estava sense ús, en llars dignes per a famílies en situació d'exclusió i de greus dificultats.

Ara ja hi viuen 5 famílies a les Llars del Seminari i durant la primera quinzena de novembre està previst que ho facin 5 més.

Per tot això, acords de col·laboració i d'implicació com el signat, permeten a la Fundació Entre Tots i per al Bé de Tothom, ampliar els seus recursos, per poder acompanyar a les famílies durant la seva estada a les Llars del Seminari.

Aniversari de l'ermita de la Mare de Déu del Roser a Granyena

Granyena de les Garrigues va commemorar el XXV aniversari de la construcció i inauguració de l'ermita de la Mare de Déu del Roser, aprofitant les vigílies de la Mare de Déu del Roser (6 d'octubre) i la festa major.

El matí del dissabte dia 3, l'ermita s'omplí per recordar i celebrar aquella llunyana data del 6 d'octubre de l'any 1990, quan el poble traslladà en processó la imatge de la Mare de Déu del Roser fins a l'ermita que acabava de ser construïda i anava a ser inaugurada, celebrant-hi la primera Missa en una jornada ja històrica per al poble de Granyena de les Garrigues.

Vint-i-cinc anys després, calia donar gràcies i es féu també amb la celebració d'una Missa solemne a l'ermita presidida per Mn. Josep Moré i concelebrada per l'actual rector Mn.

Paul Fecheta i Mn. Àngel Escales, que fou l'impulsor de la construcció de l'ermita quan era aleshores el rector del poble.

La Missa fou solemnitzada per la coral parroquial, acompanyada a l'orgue pel mestre Lluís Climent, amb la seva actual residència en aquest poble de les Garrigues. A la celebració assistí l'alcalde de Granyena, Francesc Esquerda, acompanyat pel director de Governació de la Generalitat a Lleida, Jordi Curcó.

Mn. Àngel Escales féu l'homília, amb paraules emocionades tot recordant les vivències de la parròquia i de tot el poble de Granyena, quan fa un quart de segle i per tal de commemorar l'any maria de 1987-1988, es va decidir erigir una ermita a la Mare de Déu a la muntanyeta del Clotal: «L'advocació triada va ser la del Ro-

ser, ja que hi havia molta devoció al poble que venia de molt lluny i estava molt arrelada. Cal dir que fou un obra de tot el poble, tothom va aportar el que tenia i sabia fer i amb pocs mesos de tres mesos vam construir l'ermita en honor de la Mare de Déu del Roser, que va quedar força bonica, tot i la seva senzillesa. N'estic molt satisfet i content, que després de tots aquests anys, la cuideu com un tresor» digué amb paraules sentides i plenes d'emoció.

REFLEXIONS

PACIFICAR L'ÀNIMA
I EL MÓN

El món es fonamenta sobre la força de l'Amor

Gandhi partia de la següent certesa: «El món no es troba fonamentat sobre la força de les armes, sinó sobre la força de la veritat i de l'amor. Així com hi ha una força d'unió amb la matèria, així també n'hi ha una entre els éssers vius, i aquesta força és l'amor. Les armes de la veritat i de l'amor són invencibles.»

Segons els teòrics i seguidors de la no-violència, la benvolença cap a tots els éssers i la ferma adhesió a la veritat han d'impregnar fins i tot els més petits actes quotidians. S'esforcen per transformar el món segons els principis de la no-violència i aconseguir una autèntica pau cimentada sobre la veritat i la justícia.

Una de les figures occidentals més receptiva a la doctrina de Gandhi fou Giorgio La Pira, una figura del catolicisme italià del segle xx. Aquest professor de dret romà, lector de sant Tomàs, va intentar cercar els punts de convergència entre la no-violència de Gandhi i el cristianisme. La Pira, en profunda sintonia amb altres catòlics de l'època, va comprendre que en l'era de l'armament nuclear, la humanitat no tenia altra alternativa que la pau i la fraternitat. Gandhi era el profeta d'aquesta nova era de la història amb el seu mètode de la no-violència dels forts que, amb la seva mirada profètica, veia com l'única norma que havia de regir el comportament dels pobles i de les nacions: «Hem vist un poble immens alliberat sense violència. No és estrany que nosaltres, cristians, reconeguem en les crides de Gandhi els més purs accents de l'Evangelí.»

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

AGENDA

► Diumenge, 8 de novembre:

—12 h, Parròquia d'Aitona. Missa d'acció de gràcies per la beatificació de Mn. Josep Camí Camí.

► Dimarts, 10 de novembre:

—19.30 h, IREL, inici del curs de Vida Creixent amb la conferència de Josep M. Forné, «La política com a tasca per al bé comú».

► Dijous, 12 de novembre:

—19.30 h, sala d'actes de l'IREL, conferència d'Albert Balada sobre «Autenticitat i transformació del món».

► Diumenge, 15 de novembre:

—12.15 h, Parròquia de les Borges Blanques. Concert d'orgue.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ez 47,1-2.8-9.12 / Sl 45 / Jn 2, 13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà. Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid).

10. □ Dimarts [Sa 2,23-3,9 / Sl 33 / Lc 17,7-10]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avelí (†1608), prev. teatí.

11. □ Dimecres [Sa 6,2-12 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo,

originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Dijous [Sa 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Divendres [Sa 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta.

14. ■ Dissabte [Sa 18,14-16; 19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Dn 12,1-3 / Sl 15 / He 10,11-14. 18 / Mc 13,24-32]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

Diumenge XXXII de durant l'any

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,10-16)

En aquell temps el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure.» Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa.» Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.» Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dóna-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidrà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que Senyor enviarà la pluja al país.»

Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgirà els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, és el teu Déu, / Síó, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'ofereix moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 12,38-44)

En aquell temps, Jesús, instruint la gent els deia: «No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran judicats més rigorosament.» Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,10-16)

En aquellos días, el profeta Elías se puso en camino hacia Sarepta, y, al llegar a la puerta de la ciudad, encontró allí una viuda, que recogía leña. La llamó y le dijo: «Por favor, tráeme un poco de agua en un jarro para que beba.» Mientras iba a buscarla, le gritó: «Por favor, tráeme también en la mano un trozo de pan.» Respondió ella: «Te juro por el Señor, tu Dios, que no tengo ni pan; me queda sólo un puñado de harina en el cántaro y un poco de aceite en la alcuza. Ya ves que estaba recogiendo un poco de leña. Voy a hacer un pan para mí y para mi hijo; nos lo comeremos y luego moriremos.» Respondió Elías: «No temas. Anda, prepáralo como has dicho, pero primero hazme a mí un panecillo y tráemelo; para ti y para tu hijo lo harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: «La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará, hasta el día en que el Señor envíe la lluvia sobre la tierra». Ella se fue, hizo lo que le había dicho Elías, y comieron él, ella y su hijo. Ni la orza de harina se vació, ni la alcuza de aceite se agotó, como lo había dicho el Señor por medio de Elías.

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, tu Dios, / Síón, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta a los hebreos (Heb 9,24-28)

Cristo ha entrado no en un santuario construido por hombres —imagen del auténtico—, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena; si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde el principio del mundo. De hecho él se ha manifestado una sola vez, al final de la historia, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez. Y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ha ofrecido una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, a los que lo esperan, para salvarlos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 12,38-44)

En aquel tiempo, entre lo que enseñaba Jesús a la gente, dijo: «¡Cuidado con los escribas! Les encanta pasearse con amplio ropaje y que les hagan reverencias en la plaza, buscan los asientos de honor en las sinagogas y los primeros puestos en los banquetes; y devoran los bienes de las viudas, con pretexto de largos rezos. Éstos recibirán una sentencia más rigurosa.» Estando Jesús sentado enfrente del arca de las ofrendas, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban en cantidad; se acercó una viuda pobre y echó dos reales. Llamando a sus discípulos, les dijo: «Os aseguro que esa pobre viuda ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir.»

COMENTARI

Cal donar com la viuda pobre

El missatge final de la 1a lectura és clar: *No es va buidar el pot de farina ni s'abaixà l'oli de la gerra* quan la viuda, atenant a l'home de Déu, fa un panet per al profeta i li el dóna. Sembla injusta l'actitud d'Elies demanant a la viuda el que havia de ser el darrer aliment per a ella i el seu fill; però això només és preàmbul per al missatge: *No es buidarà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra*. Garantia? Ho diu el Senyor.

A l'altre extrem hi ha l'actitud dels mestres de la Llei que devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, es posen filactèries ben llargues. El judici de Jesús és ben clar: *Seran judicats més rigorosament*. Com a rerefons hi ha dos criteris bàsics en l'Evangeli: l'amor preferent efectiu pels pobres i la paràbola dels talents (Mt 25,14s) segons la qual a qui més se li ha confiat més se li exigirà.

Model també ho és la viuda pobre que, a la sala del tresor, hi tirà dues monedes de les més petites. Ella ha donat tot el que tenia; mentre els rics, tirant molt, donaven del que els sobrava. La mesura no és la quantitat donada sinó donar del que necessitem per a viure: és la dimensió sacrificial el que dóna valor a l'ofrena.

El model perfecte és Crist que es presentà davant Déu per nosaltres, ofert una vegada per sempre prenent damunt seu els pecats de tots: Ell va fer realitat viva la biografia del Servent del Senyor d'Is 52,13s.

Amb l'eficàcia redemptora de l'autodonació suprema d'amor a la Creu, Crist ja no s'ha d'ofereix moltes vegades. A l'Eucaristia celebrem el seu «memorial» quan amb la força de l'Esperit, segons la promesa del Senyor, mitjançant la fe es fa present de manera eficaç l'ofertament sacrificial de Crist no només en el record subjectiu sinó en la realitat objectiva. Es fa sacramentalment present l'autodonació suprema de Crist com a motor de l'autodonació per la caritat dels participants a l'Eucaristia.

Mn. José Luis Arín